ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 525 • Miercuri 15 ianuarie 1958 • 8 pagini — 15 bani

Aspect din timpul lucrărilor sesiunii Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne

SESIUNEA MARII ADUNĂRI NAȚIONALE A RPR

La 11 ianuarie 1958 a avut loc Sesiunea Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne.

Președintele Marii Adunări Naționale, tovarășul Constantin Pîrvulescu, a deschis sesiunea în prezența membrilor guvernului, a membrilor Prezidiului Marii Adunări Naționale, a deputaților în Marea Adunare Națională și a delegațiilor și reprezentanților șefilor de state, ai parlamentelor și guvernelor care au luat parte la funeraliile doctorului Petru Groza.

In cuvîntul său, tovarășul Constantin Pîrvulescu a evocat memoria doctorului Petru Groza, subliniind marea contribuție a acestuia la întărirea statului nostru democrat-popular, la înfăptuirea politicii Partidului Muncitoresc Romîn.

Intreaga Adunare păstrează un moment de reculegere în memoria tovarășului Petru Groza.

In continuarea cuvîntării, președintele Marii Adunări Naționale, tovarășul C. Pîrvulescu, după ce salută prezența la această sesiune a delegațiilor și reprezentanților șefilor de state, parlamentelor și guvernelor care au participat la funeraliile doctorului Petru Groza, mulțumește în numele Marii Adunări Naționale și al poporului romîn pentru caldele sentimente de prietenie și simpatie dovedite poporului romîn prin sosirea lor în țară.

Sesiunea Marii Adunări Naționale și-a început apoi lucrările cu următoarea ordine de zi:

1) Alegerea președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne;

2) Modificarea art. 35 din Constituția R. P. R.

Luînd cuvîntul la primul punct al ordinei de zi, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, din împuternicirea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn și în urma consfătuirii avute cu 42 deputați din diferite regiuni ale țării, a propus în funcția de președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale pe tovarășul deputat Ion Gheorghe Maurer, din circumscripția electorală Sighișoara.

Propunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, primită cu îndelungi aplauze și pusă la vot, a întrunit unanimitatea voturilor deputaților Marii Adunări Naționale.

Ales președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, tovarășul Ion Gheorghe Maurer și-a ocupat locul pe banca Prezidiului.

La al doilea punct al ordinei de zi deputatul Avram Bunaciu, ministrul Justiției, a prezentat proiectul de lege pentru modificarea art. 35 din Constituția R.P.R., care prevede că Prezidiul Marii Adunări Naționale va avea trei vicepreședinți în loc de doi și 14 membri, numărul total al membrilor Prezidiului rămînînd tot 19.

Legea pentru modificarea articolului 35 din Constituția Republicii Populare Romîne, pusă la vot, a fost aprobată cu 398 voturi pentru și 3 contra.

In continuarea lucrărilor Sesiunii Marii Adunări Naționale, a luat cuvîntul președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, care mulțumind deputaților pentru marea cinste ce i-au făcut-o, alegîndu-l președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, și-a mărturisit dorința de a nu precupeți nici un efort în îndeplinirea acestei înalte funcții.

Deputatul Isac Martin, luînd cuvîntul, a arătat că după ce s-a consultat cu 37 deputați din toate regiunile țării, propune ca vice-președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. Romîne pe deputatul academician Mihail Ralea, iar ca membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale pe deputatul Florian Dănălache.

Prin vot secret, Marea Adunare Națională a ales pe deputatul Mihail Ralea ca vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, iar pe deputatul Florian Dănălache ca membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale.

Cu acestea, lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale au luat sfîrșit.

După încheierea lucrărilor președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, a primit pe membrii delegațiilor și reprezentanții de peste hotare, prezenți la sesiune, care i-au adresat felicitări în legătură cu alegerea sa ca președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale.

Activitatea bibliotecilor de la sate

Ștefan Gruia

directorul Direcției Bibliotecilor din Ministerul Învățămîntului și Culturii

Importanța bibliotecilor în cadrul revoluției culturale e determinată de rolul imens pe care îl are cartea în toate domeniile vieții sociale. Nici o sarcină economică sau culturală de durată nu poate fi soluționată fără să se recurgă la carte sau presă, care vehiculează ideile și păstrează tezaurul științei și experienței de secole a omenirii. Trasînd căile revoluției culturale în primul stat socialist, V. I. Lenin a acordat o mare însemnătate bibliotecilor. El considera biblioteca drept unul dintre cele mai de seamă mijloace de îmbogățire a cunoștințelor poporului, mai ales la sate, și aprecia starea generală a culturii țării în funcție de numărul și activitatea bibliotecilor, de procentajul populației care folosește bibliotecile. In satele noastre existența bibliotecii a devenit un lucru firesc și necesar. In fiecare centru de raion, în fiecare sat și chiar cătun, funcționează o bibliotecă. Avem astăzi 11.100 biblioteci în cadrul căminelor culturale sătești, cu un fond de 9.400.000 volume și 1.040 de biblioteci sătești cu 3.200.000 volume. La acestea se adaugă mii de biblioteci aparținînd organizațiilor sindicale din G.A.C. și S.M.T.

Pe tărîmul construirii rețelei de biblioteci, totul sau aproape totul a fost realizat de regimul democrat-popular.

Există azi în țara noastră multe așezări sătești în care nivelul de folosire a bibliotecii nu rămîne în urma satelor din țările cu veche tradiție a cititului în mediul rural. De pildă, biblioteca săteească din Vînătorii Neamțului, regiunea Bacău, a fost frecventată în 1956 de 1.130 cititori care au citit 8.027 cărți. Biblioteca săteească din Camăr, regiunea Oradea, a înscris în același an 1.061 cititori, care au împrumutat 14.500 cărți.

In medie, bibliotecile sătești înscriu anual cîte 450—500 cititori, dar nu puține la număr sînt bibliotecile căminelor culturale conduse în mod voluntar de bibliotecari inimoși, care depășesc cu mult această cifră.

Bibliotecile sfaturilor populare din fiecare regiune formează o rețea care permite satisfacerea oricărei cerințe de carte pînă în cele mai îndepărtate așezări omenești. Bibliotecile regionale și raionale au fonduri de cărți variate și suficiente pentru a împrospăta periodic, prin biblioteci mobile, fondurile bibliotecilor de la sate.

In raioanele în care cooperativizarea agriculturii se află într-un stadiu înaintat sînt semne îmbucurătoare care dovedesc că, odată cu crearea bunăstării materiale a țărănimii muncitoare, crește și interesul pentru viața culturală. Gospodăriile agricole colective din comunele Ciocîrlia, Poartă Albă, Cobadin și altele din regiunea Constanța, au hotărît să sprijine materialicește activitatea bibliotecilor din localitățile respective, contribuind la procurarea mobilierului și cărților, precum și la retribuirea bibliotecarilor.

Cu toate acestea, în ansamblul ei, munca de răspîndire a cărții la sate nu poate fi considerată pe deplin satisfăcătoare. Sufletul bibliotecii este bibliotecarul. De munca și priceperea lui de propagandist depinde dacă biblioteca rămîne un depozit de cărți prăfuite sau devine un centru cultural activ. Intîlnim în satele patriei noastre sute de învățători, adevărați entuziaști ai muncii, care ani în șir conduc biblioteca și luptă pentru a face să pătrundă cartea în fiecare casă. In unele comune însă bibliotecarii se schimbă mai des decît anotimpurile. Or, asemenea numeroase schimbări nu aduc nimic bun pentru activitatea bibliotecilor respective.

Informarea politică, lămurirea problemelor celor mai dificile de literatură și artă, prezentarea atractivă a cărților legate de specificul economic al comunei, o permanentă muncă de educație patriotică în spiritul înfrățirii poporului romîn cu minoritățile naționale, iată numai cîteva din sarcinile pe care bibliotecarii participanți la conferința pe țară și le-au luat prin chemarea adresată în decembrie trecut tuturor activiștilor culturali.

Un bibliotecar sătesc va desfășura o muncă de calitate numai dacă va antrena în jurul său un adevărat colectiv obștesc, format din intelectuali și cititorii cei mai buni împreună cu care să chibzuiască asupra celor mai interesante și educative forme de muncă cu cartea.

Concursul inițiat de Ministerul Învățămîntului și Culturii la 23 August 1957 este un minunat prilej de mobilizare a tuturor energiilor intelectuale din mediul rural, pentru ca munca de culturalizare să se desfășoare pe o treaptă mai înaltă. Traducerea în viață a lozincii concursului: „Nici o casă de țăran muncitor fără cititor", pînă la sfîrșitul anului 1958, va fi o binemeritată mîndrie pentru bibliotecarii respectivi. Făcînd să pătrundă cartea pînă în cel mai îndepărtat cătun, contribuind la creșterea procentajului de cititori din lumea satelor, bibliotecarii își îndeplinesc îndatorirea patriotică pe care o are fiecare activist cultural, aceea de a milita pentru ridicarea poporului nostru pe o treaptă de cultură superioară.

UN VECHI PRIETEN al ţăranilor

110 ani de la naşterea scriitorului Ion Slavici

După două ore de mers cu trenul electric pornit din Arad, îţi apar în zare zidurile vechi, roase de vreme, ale cetăţii Vilagös (luminoasă). La poalele acestei cetăţi se întinde comuna Şiria, aşezare mare, frumoasă, unde în urmă cu 110 ani, în ianuarie 1848, s-a născut scriitorul Ion Slavici. Fiul unui cojocar, Ion Slavici a fost învăţat de mic copil să iubească şi să respecte pe oamenii din popor, indiferent de naţionalitatea lor, lucru care va influenţa mai tîrziu activitatea şi opera sa.

Absolvind cursul elementar la Şiria, Ion Slavici urmează mai apoi la gimnaziul din Arad şi la liceul din Timişoara. În toamna lui 1868 pleacă să urmeze dreptul la Budapesta, dar din cauza lipsurilor materiale e nevoit să renunţe şi să se întoarcă în Ardeal. Un an mai tîrziu, reuşeşte să plece pentru studii la Viena, unde îl cunoaşte şi se împrieteneşte cu poetul Mihail Eminescu. La îndemnul şi sub îndrumarea directă a poetului, Slavici începe să scrie literatură, iar în 1871 trimite o serie de poveşti pentru a fi publicate în revista „Convorbiri literare".

La Viena lipsurile îl apăsau tot mai greu, în Ardeal nu se putea întoarce, deoarece autorităţile nu-l vedeau cu ochi buni, fiindcă luase apărarea unor ţărani şi fusese judecat pentru „rebeliune". Astfel, în octombrie 1874 îl aflăm pe Slavici redactor la un ziar din Iaşi, iar ceva mai tîrziu, la Bucureşti, lucrînd alături de Eminescu şi Caragiale, în redacţia ziarului „Timpul".

În toată această perioadă pana scriitorului Slavici umple filă după filă, dînd la iveală nuvele de o remarcabilă valoare.

In „Popa Tanda" autorul ne prezintă procesul de înflorire a unui sat. „Popa Tanda", mutat disciplinar dintr-un sat bogat în Săcăceni, e un om practic şi îşi cunoaşte bine interesele. Pornind de la ideia că „atîta vreme cît vor fi sărăcenii leneşi şi ei vor rămîne săraci şi eu flămînd", el îi îndeamnă să muncească, dîndu-le exemplu personal.

Nuvela „Budulea taichii" ne arată ridicarea unui intelectual din rîndul ţărănimii sărace.

Paralel cu activitatea literară, Ion Slavici continuă să desfăşoare o bogată activitate publicistică. Începînd din 1884, conduce timp de şase ani ziarul „Tribuna" din Sibiu, dîndu-i o orientare profund legată de mase. „Mai înainte de a ne cere calea, am pus urechea la inima poporului" a scris Slavici, această frază fiind totodată un program al tribuniştilor.

Inspirat tot din viaţa poporului este şi romanul „Mara", cel mai reuşit din întreaga operă a scriitorului. În acest roman Slavici a izbutit să dezvăluie cu vigoare putregaiul societăţii burgheze, falsele relaţii de familie.

Abia spre sfîrşitul vieţii Slavici îşi dă seama de sensul adevărat în care se dezvoltă viaţa socială. Judecat şi închis pentru că a refuzat să ia parte la agitaţia războinică, el are prilejul să cunoască cîţiva fruntaşi socialişti, printre care şi pe I. C. Frimu. Din discuţiile cu aceştia, Slavici reuşeşte să-şi formeze convingerea că regimul burghezo-moşieresc se va prăbuşi, iar puterea va aparţine „oamenilor de rînd".

Nepotul scriitorului, ţăranul muncitor întovărăşit Nicolae Slavici.

Deşi scriitorul s-a stins din viaţă în 1925, el continuă să trăiască prin operele sale atît de apropiate de inima ţăranului.

La Şiria, satul natal, oamenii mai vîrstnici, printre care şi compositorul Emil Monţia, îţi amintesc cu o caldă emoţie de momentele petrecute alături de Ion Slavici.

Tineretul satului se îngrijeşte în aceste zile de organizarea unei camere-muzeu.

Numele scriitorului îl poartă azi în Şiria căminul cultural, cinematograful sătesc şi una din cele opt întovărăşiri agricole. La sediul acestei întovărăşiri am cunoscut un bătrîn trecut de 60 de ani, dar drept ca bradul şi cu privirea ţintită vultureşte înainte. Ni s-a recomandat: Niculae Slavici, nepotul scriitorului. M-a poftit acasă anume ca să-mi arate fotografii şi cărţi scrise de „unchiul Ion".

Şirienii se mîndresc că din mijlocul lor s-a ridicat un mare condeier. Adesea, în faţa statuii lui Ion Slavici, care domină centrul comunei, vin copii şi oameni în puterea vîrstei, pentru a depune flori, prinos de dragoste pentru acela care prin scrierile sale s-a dovedit a fi un bun prieten al ţăranilor.

A. Croitoru

Casa din Panciu în care s-a stins din viaţă Ion Slavici

Dumitru Kiriac

Fităret Barbu

compozitor, laureat al Premiului de Stat

La sfîrşitul veacului trecut, cînd Dumitru Kiriac şi-a început activitatea muzicală, aveam în ţară prea puţine coruri şi cu atît mai puţine piese corale originale. Majoritatea repertoriului coral era formată din piese ale compozitorilor italieni, francezi şi germani.

Şcoala lui Muzicescu, de la Iaşi, a avut o mare înrîurire asupra tinerelor talente din epoca aceea. Astfel, un Nicolae Popovici, un Ion Vidu, un Timotei Popovici şi alţii au devenit elevii maestrului ieşean şi s-au iniţiat în făurirea cîntecului romînesc, atît prin studiile teoretice predate de Muzicescu, cît şi prin practica corurilor conduse de acesta. Pe aceeaşi direcţie, dar instruiţi la şcoala germană, s-au manifestat Iacob Mureşanu, Gheorghe Dima şi Ciprian Porumbescu.

In Bucureşti, unul dintre cei care au înţeles că prin mişcarea corală se va putea scoate în evidenţă nesecatul nostru folclor — creaţia populară ce avea să servească mai tîrziu ca educaţie muzicală a tineretului — a fost Dumitru Kiriac.

Dumitru Kiriac, fiul meşteşugarului bucureştean Gheorghe Argintaru, s-a născut în anul 1866. După ce a urmat Conservatorul de muzică în ţară, şi-a desăvîrşit studiile muzicale la Paris. Din 1900, a funcţionat ca profesor de armonie la Conservatorul din Bucureşti, iar în 1901 a întemeiat societatea corală „Carmen", pe care a condus-o 25 de ani.

Astfel, Vidu, Dima şi Kiriac, împreună cu Mureşanu şi Porumbescu, au devenit întemeietori de creaţie corală clasică romînească, fiind totodată aceia care, prin formaţiile lor corale, au contribuit în cea mai mare măsură la educarea maselor largi.

Dumitru Kiriac a avut un rol deosebit în educarea muzicală a tineretului nostru. El a scris nenumărate coruri şi cîntece şcolare, care erau inspirate din folclor. Avînd o temeinică pregătire muzicală, cunoscînd încă din fragedă copilărie cîntecul popular, Dumitru Kiriac a creat în stilul cîntecului romînesc. Au devenit bine cunoscute corurile şi cîntecele sale pentru voce şi pian, care sînt cîntate şi astăzi cu dragoste de către corurile şi cîntăreţii noştri.

Creaţiile maestrului Kiriac, care s-a eliberat de genul major şi minor al gamelor moderne, aplecîndu-şi urechea spre cîntarea monodică, spre melodia simplă a cîntecului popular, au devenit, prin armonizarea şi acompaniamentul de pian cu care le-a însoţit autorul, cea mai specifică şi originală muzică romînească. Astfel, în repertoriul cîntăreţilor contemporani, cîntecele lui Dumitru Kiriac ilustrează în mod autentic stilul acestui cîntec ce a avut darul să conducă generaţii de creatori spre o şcoală naţională, spre genul muzicii culte de astăzi.

Îmi amintesc cu drag de jubileul de acum 25 de ani, cînd maestrul a fost sărbătorit în mod deosebit de societatea „Carmen". Venisem împreună cu Vidu şi cu alţi bănăţeni, pentru a sărbători corul „Carmen" şi pe maestrul său. Corul „Carmen" era în plină strălucire, atît ca forţă vocală, cît şi ca repertoriu. Mi-am dat seama atunci de rolul covîrşitor al acelui cor. Pe lîngă vocile atîtor amatori şi profesionişti de muzică vocală, admiram şi pe unii solişti de la Opera Romînă. Vorbind despre Kiriac şi corul său, nu putem trece cu vederea numele eminentului cîntăreţ George Folescu. Cine nu cunoaşte astăzi cîntecele interpretate de marele Folescu: „Îngheţată-i Dunărea", „Cine trece pe uliţă", „Ciobănaş de la miori", „Pe cărare sub un brad"...

Turneele societăţii „Carmen" erau cele mai strălucite manifestări ale sufletului romînesc. Începînd de la 1906, cînd pentru prima dată corurile de dincolo de munţi au venit în Bucureşti, cîntece ca „Preste deal" de Ion Vidu, „Mama lui Ştefan cel Mare" de Dima, „Brumărelul" de Mureşanu şi corurile pline de tinereţe ale lui Ciprian Porumbescu s-au contopit cu armoniile lui Kiriac: „Morarul", „Stăncuţa" şi altele.

Atunci s-a pus temelia şcolii muzicale romîneşti. De atunci datează prietenia şi neîntrerupta colaborare între Kiriac şi Vidu, prietenie care, mai tîrziu, în anul 1924, a avut darul să pecetluiască un act valoros: înfiinţarea Societăţii Compozitorilor Romîni — înaintaşa Uniunii Compozitorilor din Republica Populară Romînă.

Iată de ce, acum, cînd s-au împlinit 30 de ani de la moartea compozitorului Dumitru Kiriac, toţi muzicienii şi interpreţii, împreună cu miile de formaţiuni corale din ţara noastră, aduc prinos de recunoştinţă marelui dispărut, întemeietor de şcoală muzicală romînească.

In comuna Ilia din regiunea Hunedoara, a fost construit de curînd un dispensar în care țăranii muncitori își îngrijesc sănătatea.

Pregătiri în vederea alegerilor de deputați în sfaturile populare

De la publicarea Decretului care fixează data alegerilor de deputați în sfaturile populare, în întreaga țară se desfășoară o intensă campanie electorală.

In adunări publice au fost alese consiliile regionale, raionale, orășenești și birourile comunale F.D.P. care au menirea de a coordona toate acțiunile în vederea unei cît mai bune desfășurări a campaniei electorale. In săptămîna aceasta au fost alese birourile comunale ale F.D.P. în comunele raioanelor Cluj, Craiova, Caracal, Turnu Severin, din care fac parte țărani colectiviști, întovărășiți, învățători.

Așa de pildă în comuna Pleșoiu din raionul Craiova, în biroul comunal F.D.P. au fost aleși : țăranul întovărășit Marin Purcărea, învățătorul Grigore Maidanschi, președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal, Petre Mudrița și alții. In comuna Mărișel, raionul Cluj, biroul comunal F.D.P. este alcătuit din : cantonierul Ion Bogdan, referentul sfatului popular Vasile Purcel, țăranul muncitor Vasile Hetea, învățătorul Gavril Maris și alții.

In întreaga țară a început și întocmirea listelor de alegători. Delegații comitetelor de stradă au pornit în vederea verificării listelor de alegători.

Astfel, pînă în ziua de 12 ianuarie în raionul Tîrgoviște fuseseră trecuți în listele de alegători 18.453 cetățeni, în raionul Rîmnicu Sărat — 10.034, în raionul Beceni — 8.465 și înscrierile continuă cu intensitate.

Delimitarea circumscripțiilor electorale și fixarea secțiilor de votare sînt alte acțiuni întreprinse de sfaturile populare în aceste zile.

Astfel, în regiunea Suceava au fost delimitate 7610 circumscripții electorale regionale, raionale, orășenești și comunale, în același timp stabilindu-se și sediile celor 439 secții de votare.

Comitetele executive ale sfaturilor populare continuă să ia măsuri pentru o cît mai vie sprijinire a campaniei electorale, tipărind și difuzînd formularele listelor de alegători, adeverințele pentru dreptul de a alege, declarațiile de acceptare a candidaților precum și materialele agitatorice care popularizează realizările de pînă acum ale sfaturilor populare.

In slujba gospodăririi orașelor și satelor patriei

Sfaturile populare, organele locale ale puterii de stat, au împlinit zilele acestea nouă ani de rodnică activitate, pusă în slujba propășirii orașelor și satelor patriei noastre. Constituite pe baza principiului centralismului democratic, sfaturile populare întruchipează forma politică a conducerii statului de către oamenii muncii. Peste 137.000 de deputați propuși și aleși de masele populare sînt la conducerea treburilor obștești, deputați în sfaturile populare. Pe lîngă aceste organe ale puterii locale funcționează peste 20.000 de comisii permanente, care cuprind mai mult de 80.000 de deputați precum și mase largi de cetățeni. Toate acestea demonstrează adîncul democratism al sfaturilor populare, strînsa lor legătură cu milioanele de cetățeni din țara noastră.

In anii care au trecut de la crearea lor, sfaturile populare au antrenat masele largi de oameni ai muncii în acțiunea de ridicare a orașelor și satelor noastre. Numai pînă anul trecut, sfaturile populare de la sate au putut să ridice, prin folosirea resurselor locale, peste 11.400 de construcții noi, dintre care 1.085 de școli, 957 de cămine culturale, 4.250 poduri și podețe etc.

Congresul al II-lea al P.M.R. și plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956 au hotărît să lărgească competența și răspunderea sfaturilor populare de la orașe și sate, făcînd din ele conducătorul întregii activități locale în domeniul economic, gospodăresc, social-cultural și administrativ, în conformitate cu legile țării. Conduse cu pricepere de partid, sfaturile populare au obținut și obțin necontenit noi succese în gospodărirea orașelor și satelor noastre.

La 2 martie anul acesta oamenii muncii din patria noastră vor alege noii deputați în sfaturile populare, candidații Frontului Democrației Populare. Campania alegerilor se desfășoară din plin în întreaga țară : au fost deja constituite consiliile și birourile F.D.P., care au în grijă pregătirea alegerilor. In aceste zile cetățenii sînt chemați să analizeze activitatea sfaturilor populare din ultimii doi ani, să vină cu propuneri de îmbunătățire a activității de gospodărire a satelor și orașelor. Oamenii muncii sînt conștienți de adîncul democratism al alegerilor la care iau parte : nicicînd în trecutul de asuprire oamenii muncii din țara noastră nu și-au putut exprima atît de liberi ca acum voința lor. Candidații F.D.P. vor fi muncitori fruntași în producție, țărani gospodari și intelectuali devotați poporului, bărbați și femei, tineri și vîrstnici din rîndul celor mai vrednici fii ai patriei noastre.

Cu prilejul acestei campanii electorale vom face bilanțul succeselor obținute de regimul nostru de democrație populară, de sfaturile populare, vom analiza lipsurile care mai dăinuie, pentru a le îndepărta, pentru a ne face viața tot mai prosperă. In aceste zile ne vom mări eforturile pentru pregătirea campaniei de primăvară, pentru a pregăti o recoltă bogată în toamna acestui an.

Datoria căminelor culturale este de a uni toate forțele satelor în vederea ducerii cu succes la îndeplinire a sarcinilor din campania electorală. Colectivele de conferențiari trebuie să țină conferințe bine documentate în care să arate realizările pe plan local ale sfaturilor populare. Echipele de teatru și brigăzile artistice de agitație vor trebui să susțină programe reușite prin care să contribuie la bunul mers al campaniei de alegeri. In toate aceste acțiuni directorii de cămine culturale și cadrele didactice au un rol deosebit de important în mobilizarea maselor de agitatori de la sate.

Să facem din campania de alegeri de deputați în sfaturile populare un nou prilej de ridicare a nivelului muncii culturale de masă la sate, pusă în slujba luminării țărănimii muncitoare din patria noastră, în slujba păcii și socialismului.

POPAS LA BASCOV

Cu aproape doi ani în urmă, în iarna lui 1956, prin ianuarie, la Bascov, sat din regiunea Pitești, 14 gospodari dornici să treacă la o formă superioară de lucrare a pămîntului s-au desprins din întovărășirea agricolă, hotărînd să pună temelie unei gospodării colective. Era o hotărîre îndrăzneață, căci cei 14 porneau la un drum nou cu un avut destul de sărăcuț : 18 hectare de pămînt și vreo 2—3 atelaje, iar ei trebuiau, de la bun început, să arate unui sat întreg ce înseamnă gospodăria agricolă colectivă. Forța lor crescu și mai mult cînd au primit ajutor din partea statului (credite în bani, S.M.T.-ul le-a făcut principalele lucrări etc.). Primăvara, colectiviștii semănară porumb, iar pămîntul aflat lîngă apa Bascovului îl făcură grădină de legume și zarzavat. Veni toamna. Alte 16 familii de gospodari depuseră cereri de înscriere.

In primăvara anului 1957, colectiviștii măriră suprafața semănată cu porumb la 20 de hectare ; lărgiră și hotarele grădinii de legume și zarzavat și înființară o fermă de vaci.

Porumbul nu-l semănară oricum. Pămîntul arat din toamnă cu pluguri trase de tractor, fu în primăvară grăpat, îngrășat cu 6000 kg. de azotat de amoniu, însămînțat la vreme potrivită și prășit ori de cîte ori s-a cerut. Și veni din nou toamna... De pe cele 20 de hectare colectiviștii au scos peste 65.000 kg. de porumb boabe, întrecînd cu sută la sută recolta obținută de întovărășiți și cu peste o sută cincizeci la sută pe cea realizată de individuali. In zilele imediat următoare împărțirii veniturilor, colectiva mai primi alte cereri de înscriere...

In capătul dinspre Curtea de Argeș al comunei se află satul Scheau. De la căminul cultural unde se află și biblioteca și pînă în Scheau este o cale bunicică de vreo 3 kilometri. Această distanță n-a speriat-o pe tînăra învățătoare Ioana Niță, care a înființat în satul Scheau un centru de citit. Cărțile le ia cu împrumut de la biblioteca din Bascov. Ea le duce, ea le aduce. Și nu aduce cărți ce-i cad la întîmplare. Lui Marin Bică, învățătoarea îi aduce broșuri și cărți privind cultura porumbului. Ea știe că asta îl interesează mult pe gospodar. In schimb pe Marin Calotescu, președintele întovărășirii agricole „Drum nou", îl interesează tot ce se publică despre creșterea animalelor și mai ales îmbunătățirea raselor porcine.

Țin să amintesc, vorbind despre munca dusă pe tărîm cultural, că echipa de teatru a pus în scenă piesele lui Caragiale, că echipa de dansuri și corul cuprind în total peste 100 de interpreți amatori.

★

Am intrat într-un an nou. Pentru bascoveni, ca și pentru noi toți cei ce muncim pe întinsul patriei noastre libere, anul 1958 va înscrie în cronică noi pagini de biruință spre bunăstare, spre consolidarea cuceririlor regimului nostru.

În răstimpul a doi ani

In președintele de sfat simți pulsația comunei : hodina îi este drămuită, și timpul de masă, și de distracție.

Nici nu-i ușor să vorbești cu președintele. Fiindcă în ăst răstimp răzbate pe ușă și prin firul telefonului ecoul celor mai diverse întîmplări.

„...S-a terminat motorina la moară... trebuiesc aduse becuri de 100 de lumini..., s-au născut încă doi cetățeni la maternitate..."

— Acum doi ani, la 1 ianuarie s-a născut în comuna Dragoș Vodă, Ioniță al lui Gheorghe Alexandru. De atunci, timp de doi ani încă 80 au mai bătut la poarta lumii. I-au priveghiat pe toți un doctor și două moașe — amintește Ștefan Gheorghe, președintele.

— Cu mulți ani în urmă, Profira Bugan a născut pe cîmp, sub privirile rușinate ale flăcăilor și fetelor, — evocă Gh. Eremia, aflător și el aici în odaie. E bine că v-ați ținut de vorbă și ați adus medic în sat.

Era și înainte un medic care sta însă două zile aici și cinci în Călărași. Deși întîmplătoare, întîlnirea de azi a președintelui cu Gh. Eremia, mi se pare într-un fel simbolică. S-au mai întîlnit acum doi ani, tot la vreme de alegeri. Oamenii și-au spus dorințele, au judecat împreună, apoi deputații le-au cerut ajutorul ca să le împlinească.

— Acum putem să numărăm — zice șugubăț bătrînul Eremia. Iacă eu fac treaba cea mai grea : îndoi pentru fiecare un deșt'.

Președintele cade pe gînduri. Momentul îi redeșteaptă toată vînzoleala celor doi ani. Se ridicaseră la cuvînt Titi Comănescu și Ioan Drăgulin. Spuneau că-i un canon să ajungi la moară sau la siloz. Pentru îndreptarea drumului au adus 200 de vagoane de pietriș. Parc-a fost ieri. Trebuia cărat de la gară repede, fiindcă C.F.R.-ul una-două te și băga în locație. A venit toată suflarea satului cu carele. Au cărat 4000 de care cu pietriș. Apoi 1800 de brațe l-au întins pe șosea.

Parcă ieri a fost. Îl vede cum s-au ridicat din bănci la întîlnirea de atunci cu alegătorii, pe Vasile Voinescu din circa VII-a și pe Nicolae Pătru dintr-a VI-a și au cerut electrică în case. Au început lucrările la 5 august anul trecut și-n trei săptămîni au fost gata. Azi 190 de case au becuri vîrîte în lustre de fier forjat. La prăvălia sătească se află în față un felinar și lîngă el aninat, becul.

In 190 de case sînt azi aparate de radio. Va să zică banii erau pregătiți, numai curentul lipsea. Aflu mai mult : că lui Ion Lungu, colectivist din Dragoș Vodă, nu i-a mai plăcut aparatul de 4 + 1 pe care-l avea și a luat unul de 7 + 1. Trei mișoare, bani pești, a dat pe el. Nu mai adaug aici nici un comentariu.

In definitiv, președintele răspunde unor întrebări luînd faptele în ordinea lor cronologică. Vorbește economicos, dar fiecare cuvînt ascunde o lume de imagini. Ca ocularul îngust al telescopului prin care cu un singur ochi vezi universul.

— „Am mai înființat în ăști doi ani un depozit de cherestea ca să nu se mai ducă oamenii la Călărași, după materiale". Acum ascultați detalii.

In ultimii ani s-a răspîndit în Dragoș Vodă febra construcțiilor. Unii și-au făcut casă din nevoie expresă. Ion Ștefan și cu ai lui, zece de toți, au stat 20 de ani de-a valma, într-o cameră. Acum are casă cu patru încăperi pe care le-a împărțit după vîrste : a bătrînilor, a codanelor, a flăcăilor, a copiilor. Adică au făcut saltul de la promiscuitate la civilizație. Cocioaba din stuf, cu cuib de barză, au făcut-o bucătărie de vară. Ne-a vîrît și-n dosul casei în ogradă și acolo i-am cunoscut măsura puterii. Are un porumbar de pe care sar șipcile sub apăsarea știuleților. Și alături, magazia cu nu știu cîte tone de grîu, ferecată cu lacăte, ca un tezaur.

Și-a făcut casă nouă Dumitru Mihalcea, colectivist și el și proaspăt însurățel, fiindcă-i trebuia cuib. Alții și-au refăcut-o, schimbîndu-i forma din lunguiață în pătrată (se spune c-așa-i mai modern) și învelind-o cu tablă, cum a făcut Nicolae Alexandru, membru al celei mai bune din cele două întovărășiri din comună.

— Școala nouă din Bogdana e întîi și întîi meritul oamenilor. Au dat autoimpunerea la timp și mînă de ajutor și așa s-a putut termina.

— Da' cu baia cum rămîne ? amintește Eremia. Președintele zîmbește : „Mi-ai luat-o înainte". Și ce spune, e recunoașterea cinstită a faptului că sfatul n-a controlat devizul. „Un specialist trimis de la raion l-a întocmit pentru o sumă de zece ori mai mică. Și noi am luat-o de bună. Așa că trecem cu baia în anul ăsta". Și se fac proiecte pentru baie, să fie cît mai încăpătoare, ca și pentru viitorul cămin, fiindcă cel de acum nu-i poate cuprinde pe oameni. Aceste proiecte vor fi dezbătute din nou în apropiatele discuții publice. Și mai mult ca sigur că li se vor adăuga altele. Viața satului, atît de săracă în trecut, a luat proporții nebănuite. Oamenii au arătat că știu să trăiască. S-au ivit și se ivesc neîncetat, din mijlocul lor, cerințe care sfîrmesc uimire. Slujirea lor este legea de căpătîi a sfatului popular.

V. Toso

CARTEA — P O

Căminul cultural al comunei Răcăciuni din regiunea Bacău, desfășoară o vie activitate în timpul iernii. Iată un grup de elevi adunați în sala bibliotecii

Zilnic, tineri și vîrstnici din comuna Drăgan, regiunea Pitești, vin la biblioteca căminului pentru a-și îmbogăți cunoștințele.

LIMBA NOASTRĂ

de Cicerone Theodorescu

Fragmente

Munte, dealuri, șesuri, mare,
mult se surpă, mult se schimbă.
Tu ne duci spre larg, cîntare,
fluviule, maternă limbă!

Haiducea, în vremi betege,
doina tristă, vorba supță...
Noi din toate vom alege
vorba zdravănă, de luptă.

Mari, furtunile să vie!
N-aruncăm și n-am ucis
Pația din Orăștie
au străvechiul manuscris...

Veacuri, dacă-au fost, de trîntă,
n-au trecut zadarnic anii:
vie-i limba care-o cîntă
muncitorii și țăranii.

E-n istorii, e-n baladă,
scînteiază în folclor.
E pe uliță, pe stradă,
zi de zi, a tuturor.

Gînduri noi sporesc silaba
rădăcinii — vechiul leat —
întîlnindu-se ca apa
cu pămîntul însetat.

Fluviu este azi izvorul
care-aduce din străbuni
limba ce-o vorbi poporul,
graiul marilor furtuni.

A spus foșnetele holdei...
...Și harapnicul spunea!
A spus scrîșnetul revoltei...
...Și-asupririle, tot ea!

. . . . . .

În grai viu ne-a spus Bălcescu
Revoluția, fierbinte...
Și-azi prin grai urmăm firescul
drum al luptei înainte!

Spadă ne rămîn și zale
și parfum și dulce suc,
Eminescu, Caragiale,
Sadoveanu și Coșbuc!

Noi cuvinte crese puterea
zămislită-n vechiul trunchi.
Nu sînt flori de nicăierea;
ale noastre sînt, mănunchi.

Iar cînd zicem azi: poporul —
și cînd zicem: muncitorii,
clocotă biruitorul
fluviu, străbătînd istorii...

În orașe, au la țară,
au pe valuri, au în brazi,
gînduri mari și-adînci măsoară
graiul oamenilor, azi.

Graiul lor... Par vorbe simple
după cum le spune gura...
După cîte pot să schimbe,
uriașă li-i măsura.

...Munte, dealuri, șesuri, mare,
malurile se tot schimbă.
— Noi te-om duce n larg, cîntare,
fluviule, maternă limbă!

S L O V E L E

de Nicolae Nasta

Slove, slove mici și nestemate,
Care mîini v-au așezat în foi
De-ați aprins luminile în sat
Cîntece de-ați coborît în noi!

Gîndu-n vreme leneș se preumblă,
Unde e copilul cel hoinar,
Care sta pe-un scăunaș la umbră
Zorii deslușind pe-abecedar!

Ani s-au dus. Copilu-acum, e tată.
Zorile s-au preschimbat în sori.
Cîte cărți cu slovă-mbelșugată
Nu i-au stat sub ochi, de-atîtea ori!

Azi din slove, el lumină-mparte.
Știe să vislească prin furtuni.
„Cine are carte, are parte"
Spune o zicală din străbuni.

Fără ea, ești orb pe-a vieții scară
Și-n furtună crincenă, suspini.
Cartea-ți taie drum de primăvară
Prin hățișuri doldora de spini.

Slove, slove mici și nestemate!
Inimi mari v-au așezat în foi,
Zorile să ridicați în sate,
Cîntece să înfloriți în noi.

Cu cartea în inima munților

Cînd vine vremea plecării, bădia Ionică Dandu se scoală de cu noapte și începe pregătirile. Cercetează harnașamentul, își trece binișor palma peste teltie și chingă, apoi anină coburii grei și înfige securea în oblîncul șeii. Toate astea le face fără grabă, după un vechi tipic care i a intrat de mult în sînge. Calul să nu sufere nici o rosătură! Toate să vină pe el ca turnate! Buza securii să fie ascuțită ca briciul. Nu știi cu ce jivină te poți întîlni în munte. Din coburi, să nu lipsească nimica, mai ales vreuna dintre cărțile pe care i le-a dat de cu seară bibliotecara Anica Necula.

După ce scoate calul în poartă, bădia Ionică primește din mîinile nevestei o traică plină cu de-ale mîncării.

— Rămîi cu bine, muiere!

— Să vii sănătos, Ionică!

Pleacă bădia călare și urcă la pas pe firul văii, fără grabă, așa cum știe el să le facă pe toate.

Ionică Dandu e maistru silvic de cultură și se duce la cabana plantatorilor de la Șugău. Sînt 40 de kilometri pînă la Șugău — căldarea de sub culmile Hagimașului Mare și Muntelui Lung, unde se întinde o pepinieră de conifere. Are 10 hectare și este una dintre cele mai mari din munții Moldovei.

★

Sus, la cabana plantatorilor, vîntul dă neputincios tîrcoale pereților de bîrne groase, proptiți în fundația de piatră. Ce cald și ce bine e înăuntru! Ai zice că așa a fost de cînd lumea și că povestea vechilor bordeie ale plantatorilor nu e decît un vis urît. Dar nu, cabana nu a existat dintotdeauna. Vătafii regelui, care stăpînea și dădea iama, la vremea lui, în pădurile din jur, îi țineau pe oameni în bordeie. Cabana a fost clădită în ultimii doi ani.

Pe paturi de lemn, așternute cu pleduri, stau plantatorii zilieri. Sînt mai puțini decît în vremea anotimpurilor calde. La drept vorbind, n-au venit aici, în zi de iarnă, cu cine știe ce treabă. Unii-s moldoveni, alții din Regiunea Autonomă Maghiară și, după cum se vede treaba, cumpăna apelor mai mult îi unește decît să-i despartă.

Prin pînza ninsorii, Silvia Pascu, țărancă din Fundul Dămucului — Huisurez, a zărit un călăreț.

— Vine bădia Ionică, fetelor!

Oamenii încep să se agite. Unii ies în întîmpinarea drumețului. Pe el îl așteptau, pe Ionică Dandu!

— Bine-ai venit, bădie!

— Ce mai e pe la vale?

— Cărți ne-ai adus?

Ionică Dandu face pe supăratul:

— Ho, ho! Stați oleacă să mă dezmorțesc! V-am adus de toate.

Fetele sar la coburi. Bărbații, mai așezați, dau roată noului venit.

— Nu cotrobăiți la cărți! — le ceartă maistrul pe femei. — Cărțile vi le împart pe bază de tabel. Așa am sarcină.

— Te-am rugat să-mi aduci o carte de la șes, — zice Ana Molnar, ardeleancă din comuna Puntea Lupului.

— Ți-am adus, ți-am adus! Uite colea: „Desculț", de Zaharia Stancu.

— Mie ce mi-ai adus? — întreabă cu voce groasă Dumitru Andoni din Huisurez.

— Ce-ai cerut, aia!

— Să văd, — zice omul. Cartea o prinde cu grijă și îi netezește coperțile de zece ori înainte de a-i citi titlul: „Transformarea planetei", de M. Ilin.

— Aha, e sovietică.

Pe măsuța din birou se stivuiesc în grabă cărțile. Oamenii se apleacă și citesc pe cotoarele volumelor: Ion Pas, Geo Bogza... Se întocmesc tabele. Fiecare ia o carte, două.

— Mă, — zice bădia Ionică, — știți voi cum se păzește puietul fraged de molid? Tot așa să păziți și cărțile.

— Dar ia spuneți-mi voi, — întreabă maistrul după un răstimp, — cum o duceți cu cursurile de pregătire tehnică? Unde le mai țineți?

— Acum le ținem la căminul cultural, — zice o femeie din Dămuc.

— Și la noi, în Bicazul Ardelean, tot așa, — zice un altul. Am vorbit cu Gheorghe Handaric, președintele sfatului popular, care ne-a pus căminul cultural la îndemînă.

Fața maistrului Dandu se destinde într-un zîmbet tot mai larg. A venit și rîndul lui să pună întrebări, și află lucruri bune. Oamenii învață. Cursurile de pregătire tehnică merg bine. Asta înseamnă că pepinierele vor da mai mulți puieți de pin și de molid. Înseamnă păduri bogate, adînci. „Ei, vedeți? — spune zîmbetul său. — E frumoasă viața la munte, e plină"...

N. Culcea

CARTEA - PRIETENUL OMULUI

Începutul tipăririi de cărți în țara noastră

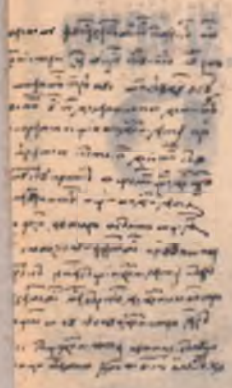

de la 1521, cel dintîi

ni de cînd a ieșit de niței prima carte țării noastre.
al tiparului s-a în- 63 de ani după ce ul Gutenberg și, a-

foloseau în vremea icești, cît și în can- omnitorilor țării. În vele și uricele de meești.
să se scrie numai ris încă de mult, la rului.
de limbă romî- se știe pînă azi, a Ștefan cel Mare al 84 regelui Poloniei, fost scris mai întîi tradus în latinește, l.
scrisoarea romî- ungean cu numele Brașovului în anul au trecut Dunărea, a această scrisoare m arăta scrisul în sla-

în oa- uie lui,

i

are hle- eri- 508, ște, est

pe

rată ultă nic,

tipărită în cerneală neagră și roșie, cu împodobiri formate din împletituri frumoase. Inițialele, adică literele care sînt la început de capitol, sînt frumos întocmite, desenate cu mare pricepere și migală. Lucrarea este compusă din 128 de foi, împărțită în 15 caiete, cu 15 rînduri pe fiecare pagină întreagă.

Hîrtia pe care s-a tipărit cartea este groasă, cu trei mărci de fabrică: o cumpănă cu un cerc, o ancoră marinărească într-un cerc — cu o stea deasupra și o pălărie de cardinal. Aceste semne sînt apăsate, fără cerneală, pe colile de tipar.

Liturghierul avea desene frumoase de frontispiciu cu împletituri și, în general, privirea cărții face plăcere celui care o cercetează.

Începutul tipăririi s-a făcut în timpul lui Radu Voevod și terminarea, sub Mihnea Vodă, în 1508, acum 450 de ani.

Tipograful Macarie a mai scos de sub teascul tiparului încă două cărți, tot în limba slavonă: Octoihul slavonesc, la Tîrgoviște în anul 1510, din care există un exemplar la Muntele Atos (Mănăstirea Hilindar), sub Vlad Vodă; Evangheliarul slavonesc din 1512, tipărit tot la Tîrgoviște în anul 1512, în zilele lui Neagoe Basarab și din porunca acestuia.

Alte tipărituri lucrate de Macarie nu mai cunoaștem și credem că nu a mai cules alte litere. De-abia peste 33 de ani vor apare alte cărți în Țara Romînească, scoase de sub tipar de călugărul sîrb, Dimitrie Liubavici.

În Transilvania, sașii și mai apoi ungurii, gîndindu-se la atragerea romînilor de acolo la luteranism și, poate, pentru a face negustorie mai cu fruct, atît în Ardeal cît și în Țările Romînești, s-au hotărît să traducă și să tipărească în romînește unele cărți bisericești.

Treaba aceasta s-a început la Sibiu, în 1544 cu un „catechism", din care nu ni s-a păstrat nici un exemplar. Acest „catechism" a fost cea dintîi carte tipărită în limba romînească.

Un teasc tipografic (Blaj).

*

Ar mai fi multe de scris despre cărțile ce s-au tipărit după această dată, dar scopul nostru a fost să arătăm începuturile tipăririi de cărți în țara noastră. Astfel, am înșirat pe scurt cîte ceva despre lucrările în limba slavonă ale celui dintîi tipograf de la noi și, apoi, despre prima carte scoasă de sub teascul tiparniței, în limba romînă.

Aceste cărți, în limbajul bibliotecarilor și în cel al cercetătorilor în ce privește meșteșugul tiparului, se numesc incunabule (în latinește: incunabulum = leagăn) adică tipărituri care s-au făcut în vremea cînd tipografiile erau încă în leagănul copilăriei lor.

De atunci și pînă azi, scriitorii și tipografii, înfrățiți în munca de luminare a popoarelor, au tipărit mii și milioane de cărți.

Nu fără dreptate, marele învățat ardelean George Barițiu a afirmat că „tipografia este una din acele măiestrii de la care atîrnă cultura omenirii".

Cartea a fost de veacuri și va fi întotdeauna, instrumentul cel mai puternic pentru luminarea omului. Ea leagă pe om de restul omenirii, împărtășind flecăruia dintre noi idelle păcii și ale progresului.

Virgil Hornaru

CE-AU SPUS DESPRE CĂRȚI...

MIHAIL EMINESCU: Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filozofia vieții.

AL. VLAHUȚĂ: Cărți, cărți pentru popor! Acolo e suflet mare care cere lumină... Acolo-i puterea și viitorul nostru.

B. P. HAȘDEU: Cele mai bune cărți nu sînt tocmai acelea care ne învață, ci acelea care ne fac a cugeta peste cele cuprinse în ele.

MIRON COSTIN: ...că nu este alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decît cetitul cărților.

GHEORGHE LAZAR: Să se îngrijească părinții a adăpa sufletul și virtutea fiilor celor încă nevinovați, cu adevărate științe prin care li se vor lumina puterile lor cele sufletești, ca să capete temeiurile înțelepciunii, care peste toată calea vieții lor îi vor petrece cu norocire.

GOETHE: Să nu lași să treacă o zi, fără să citești, fără să rizi sau fără să auzi ceva frumos.

GORKI: La fel cu păsările din povești, cărțile cîntă varietatea și bogăția vieții. O carte bună, ca și un mare artist, merge pînă la inimă, cîntă, geme de mînie și durere și se bucură, atunci cînd scriitorul dorește acest lucru.

HERTZEN: Cartea este testamentul spiritual transmis de la o generație la alta... Întreaga viață omenească s-a înregistrat în cărți... Cartea este programul viitorului. Să stimăm, deci, cartea!

Cititoarea

Pe Maiakovski și pe Gîrleanu, pe Marșak și pe Grimm îi cunosc de foarte multă vreme. Niciodată însă nu mi-au apărut în toată strălucirea și prospețimea lor ca în dimineața aceea geroasă din penultima zi a anului care s-a scurs. I-am întîlnit lîngă geamul bibliotecii din comuna Vidra, aliniați cu grijă pe un carton alb pe care mi l-a întins bibliotecara Ana Fronea. Sus, în stînga cartonului, era scris cu litere mari: Tuță Alexandrina, cl. II elementară. Dedesubt, Gîrleanu, Maiakovski, frații Grimm, Marșak, Creangă, Coșbuc, Suteev, Ciuplina, și încă multe, multe alte nume. 77 de titluri de cărți! Cu data precisă de primire și de restituire a volumului. Nu știu dacă peste cartonul acela s-a aplecat vreodată capul bucălat al fetiței de opt ani care în cursul anului 1957 a citit 77 de cărți. Știu însă că o mînă de copil a răsfoit filele acelea nemuritoare, iar ochii mari și albaștri s-au ridicat de multe ori cînd veseli, cînd triști, de pe rîndurile mici și negre. Niciodată, ca în dimineața aceea geroasă, titlurile atîtor cărți citite de mult, nu mi-au trezit o emoție atît de puternică.

Acolo, în valea comunei Vidra, străjuită de copaci, se înalță o căsuță în care trăiește o familie de colectiviști, membri ai g.a.c. Vidra. Acolo, în căsuța aceea, lumina se stinge tîrziu. Oamenii citesc. Dragostea aceea de carte o stăpînește și pe micuța Alexandrina. O vezi de multe ori luînd de la bibliotecă și cărțile pe care i le cer părinții. Fiecare are fișa lui ținută cu grijă.

Mi-aduc aminte că prin 1939, într-un sat din Moldova am văzut o fetiță cu cîteva hîrtoage la subsuoară. Erau niște cărți vechi, fără coperte, găsite în curtea primăriei...

Cînd în ziua aceea geroasă de la sfîrșitul anului trecut am văzut-o pe Tuță Alexandrina pornind de la bibliotecă cu „Raiul" lui Sadoveanu la subsuoară, mi-am adus aminte de fetița cu hîrtoagele găsite în curtea primăriei...

Și, de acolo, de la geamul bibliotecii din Vidra, mi s-a părut că am în fața mea toată poezia zilelor noastre. Mai mult chiar. Privindu-o pe Alexandrina, care cu pas zburdalnic trecea pe sub sclipirea diamantină a copacilor ninși, am văzut o clipă marea lumină a zilelor de mîine!

D. Mihail

noastră au fost construite numeroase instituții culturale. ițișează clădirea căminului cultural „Flacăra" din comuna Drăgan, regiunea Pitești.

Există o vorbă: „prietenii prietenilor noștri sînt prietenii noștri". Dumitru Nițan are 70 de ani, iar Gheorghe Nafric e abia în clasa a II-a elementară. E greu de presupus o prietenie între ei. Au însă un prieten comun: cartea. Iată-i împreună la căminul cultural din comuna Boroaia, raionul Fălticeni, regiunea Suceava.

DE PRIN SATE ADUNATE

Cine este mai cîştigat:

PREDA sau DUMITRĂNOIU?

Probabil că vor tresări mulţi cititori la vederea acestor două nume, căci cine ştie în cîte sate or fi trăind un Preda şi un Dumitrănoiu. Facem, de aceea, cuvenita precizare: în cazul nostru, nu e vorba de un Preda şi un Dumitrănoiu oarecare, ci de doi gospodari, ţărani mijlocaşi, pe numele lor întreg Constantin Preda şi Alexandru Dumitrănoiu din comuna Răcari, raionul Filiaşi, regiunea Craiova.

Constantin Preda are patru pogoane şi s-a înscris cu ele în întovărăşirea agricolă „1907". Alexandru Dumitrănoiu are şase pogoane, deci cu două pogoane mai mult decît Preda, şi a preferat să rămînă în sectorul individual. Ei bine, se pune întrebarea: care dintre cei doi este mai cîştigat? Hai să facem o socoteală...

„N-are nici un rost să facem socoteli — se va împotrivi cineva. Preda are numai patru pogoane, deci e mai slab".

„Staţi puţin! — va interveni altcineva. Dar dacă Dumitrănoiu are pămînt prost, de calitatea a III-a?"

Vedeţi? Nu-i chiar aşa uşor să ne descurcăm. Mai trebuie spus că pămîntul lui Dumitrănoiu se află chiar lîngă perimetrul întovărăşirii din care face parte Preda. Pămînturile sînt la fel de bune.

Dar să facem socoteala...

„Iar socoteli? Iar cifre? — va izbucni un oarecine. Nu ştiţi că socotelile sînt plictisitoare?"

Ba uite că nu sînt! Oamenii din Răcari le fac într-una de cinci ani de zile, de cînd a luat fiinţă întovărăşirea „1907" şi nu se plictisesc. Ei sînt oameni răbdători şi migăloşi. Decît să le vorbeşti de-a surda, mai bine pune mîna pe creion.

In 1952, unii au zis aşa: „Intovărăşire? Bine, s-o facem. Dar uite cum: să intrăm numai cu o parte din pămînt, fiecare cu cîte un pogon sau două, şi dac-om avea „rezultate", bine! dacă nu, om vedea noi"

Alţii au zis: „Să vedem întîi cum merge treaba şi, dac-o fi „cazul", o să ne înscriem şi noi. Omului, tovarăşe, întîi îi place să mănînce şi abia pe urmă să bea apă".

Aşa a zis şi Dumitrănoiu.

Intovărăşirea a început cu 32 de familii şi 22 de hectare. Au venit mecanizatorii din Filiaşi şi au spart mejdina cu tractoarele Adunarea generală a luat hotărîrea ca toate muncile să fie făcute în comun. Capii de familie s-au înscris la învăţămîntul agrotehnic. Cu timpul, mînaţi de curiozitate, au început să vină la cursuri şi unii neînscrişi.

Rezultatele? După doi ani de muncă, în întovărăşirea agricolă, oamenii au rotunjit tarlaua şi cu pămînturile pe care le lăsaseră de o parte. Primii care s-au convins că dacă mai umblă cu jumătăţi de măsură îşi fură singuri căciula au fost Marin Ciucu, Pavel Papa, Ion Staicu şi proaspăta noastră cunoştinţă, Constantin Preda.

După alţi doi ani, prin grija sfatului popular comunal, membrii întovărăşirii au pus primul hectar cu sămînţă de porumb hibrid şi au împrăştiat pe tarlaua lor superfosfaţi şi azotaţi

Rezultatele din 1957? Porumb hibrid pe 52 de hectare şi o recoltă de peste 5.000 kilograme de ştiuleţi la hectar. Grîu, 1.756 kilograme la hectar.

Aflaţi acum ce recoltă a cules la hectar şi cealaltă cunoştinţă a noastră, Alexandru Dumitrănoiu, ţăran mijlocaş cu gospodărie individuală: vreo 900 kg de grîu şi vreo 3.700 kilograme de porumb-ştiuleţi. A văzut tot Răcariul că în curtea lui Constantin Preda au intrat mai multe care cu bucate decît în curtea lui Alexandru Dumitrănoiu, cel cu şase pogoane.

Acum nimeni din Răcari nu mai poate spune că i se cere să bea apă înainte de a fi mîncat. De aceea, întovărăşirea „1907" a ajuns să cuprindă 86 de familii şi să aibă patru surate, patru întovărăşiri mai tinere ivite în comună.

Răspunsul la întrebarea de mai înainte? Cel care s-a dovedit mai tare este Constantin Preda, este întovărăşirea.

C. Nicolae

Altădată

...şi acum

Iată două fotografii: prima reprezintă vechea casă a lui Traian Todoran din comuna Romînaşi, raionul Zalău; cealaltă, noua lui casă.

In bordeiul mizer s-au scurs mulţi ani de foamete şi amărăciune. Bordeiul mizer e trecutul. Noua casă e prezentul. Viaţa luminoasă de azi, pe care Todoran o duce în gospodăria agricolă colectivă „23 August" din Romînaşi.

Răspundem la ÎNTREBĂRILE cititorilor

Ingrijirea oilor pline şi a mieilor

Dezvoltarea mielului înainte de naştere se face pe seama hranei pe care o la din corpul mamei. De aceea, raţia de hrană ce se dă oilor pline trebuie să cuprindă vitamine, săruri minerale (din care se formează oasele mielului) şi albumine (care ajută la formarea muşchilor). Toate acestea pot fi asigurate prin o raţie compusă din: fîn de bună calitate uscat la umbra, morcovi, nutreţ murat, concentrate (uruieli, tărîţe de grîu, turtă de floarea soarelui, grăunţe etc.) şi nutreţuri minerale (sare, făină de oase, cretă).

Cercetările oamenilor de ştiinţă au arătat că, deoarece în ultimele două luni mielul creşte mai mult, raţia de hrană a oii trebuie să se mărească, adăugîndu-se 350—400 gr. de concentrate pe zi. Trebuie să se micşoreze în acelaşi timp cantitatea de nutreţuri voluminoase (paie, vreji) şi suculente, care apasă asupra fătului şi pot provoca avortul (lepădare). In ultima lună se scoate din raţie nutreţul murat.

Oile pline (gestante) trebuie ferite, mai ales în ultimele două luni, de nutreţuri îngheţate sau atlerate şi de apa prea rece, care pot provoca avorturi. Din aceeaşi cauză nu trebuie să se scoată oile pline la păşune pe terenuri acoperite cu polei, pentru că o dată cu firele de iarbă apucă şi bucăţi de gheaţă. Pentru ca oile pline să fie ferite de lovituri, ele trebuie separate de restul turmei, la uşile saivanului să se instaleze rulouri care se mişcă în sensul mersului oilor şi să se asigure jghiaburi mai multe pentru ca ele să nu se înghesuie la hrană.

Ingrijirea mieilor

Imediat după naştere nările şi gura mielului se desfundă de mucus, se taie buricul cu foarfeca sau se rupe şi se dezinfectează cu iod sau creolină. Apoi, mielul este lăsat 20—30 de minute să fie lins de oaie, pentru a-i pune în mişcare circulaţia şi a-l înviora.

Pentru ca mielul crud să se întărească, el trebuie să sugă în primele ore după naştere. De aceea ciobanul trebuie să-l ajute. Dacă nu suge i se storc în gură cîteva jeturi de lapte pînă se obişnuieşte să sugă. Dacă oaia-mamă nu are lapte suficient, mielul se dă la o oaie-doică.

După o zi, două de la naştere, oile se împart în loturi (ciopoare). Ciopoarele trebuie să cuprindă 10—12 oi, cînd mieii sînt cruzi (pînă la cinci zile), 20—40 de capete cînd mieii sînt mijlocaşi (5—15 zile) 40—120 de oi cînd mieii sînt zburaţi mici (15—30 zile) şi 120—300 de oi cînd mieii sînt zburaţi mari (au peste 30 de zile).

Pînă la 15 zile mieii se hrănesc numai cu lapte. După această vîrstă se scot la păşune şi li se dau concentrate atît cît pot ei să consume. Un amestec de concentrate foarte bun pentru miei este următorul: *ovăz uruit cernut 60 la sută, tărîţe de grîu 15 la sută, uruială de mazăre 23 la sută şi 2 la sută amestec de cretă, făină de oase şi sare.* In afară de acestea este bine să li se dea morcovi răzuiţi sau tocaţi mărunt.

Vesti DE LA CORESPONDENTI

Primele zile din noul an 1958 sînt bogate în veşti primite de la corespondenţii noştri voluntari.

● **Corespondentul nostru voluntar Grigore Holdiş din Sighet, regiunea Baia Mare, ne vorbeşte bunăoară despre realizările din comunele Cuhnea şi Dragomireşti din acel raion.**

„In ultimii ani — scrie, între altele, corespondentul — în comuna Cuhnea s-au construit: un local pentru sfatul popular, un cămin cultural, un dispensar, o casă de naştere şi o şcoală. De asemenea, în comună au luat fiinţă o gospodărie agricolă colectivă şi o întovărăşire zootehnică. In comuna Dragomireşti s-a introdus lumina electrică şi s-a construit o şcoală de 7 ani, iar acum se fac pregătiri pentru amenajarea unui spital, a unei săli de cinematograf etc."

● **Tov. Ion Clobotaru din Sighişoara ne arată în scrisoarea trimisă că, de la alegerile de deputaţi în sfaturile populare din martie 1956 şi pînă acum, sfaturile populare din comunele raionului Sighişoara au dat o deosebită atenţie ridicării de construcţii noi. „Astfel, — scrie corespondentul — în aceşti ani au fost construite cămine culturale în satele Nadeş, Gogan, Mureni, Floreşti, iar căminele culturale din Besa, Saeş, Vinători şi Laslea au fost complet renovate. In raionul Sighişoara activează acum, în căminele culturale, peste 200 de formaţii artistice de amatori din care 57 de echipe germane, iar 12 maghiare".**

Scrisori din SATE

Ai carte, ai parte

Era la noi în Ioneşti o vorbă din bătrîni de care îmi amintesc cu mulţumire şi cu haz: „dacă pîn' la cătănie nu ştii bine plugărie, atunci cît ai mai trăi nu mai înveţi a plugări".

Vorba asta aşezată ne făcea pe noi flăcăii să n-avem odihnă, iar mai cu seamă cînd ni se aprindeau călcîile după vreo codană cu ochi de jar şi prindeau a ne înghesui gîndurile către pirostrii, apoi ţinte doamne, bucuria bătrînilor: ne hărniceam după plug de nu mai ştiam unde i tina şi unde-i omul. Cînd m-am însurat tata mi-a spus: „băiete, gîndeam c-are să iasă din tine un trîntor, da' m-am înşelat. Te-ai făcut om de ispravă şi-ţi dau cinci pogoane. Le las pe mîini bune"...

Braţe aveam şi eu şi nici plugăria n-o dam de ruşine. Nevasta, şi ea harnică, mi-a adus de zestre încă trei pogoane. Una peste alta, opt pogoane. Numai că din aceste opt pogoane, trei nu-mi aduceau decît necazuri. Pe unul mi-l înneca Neajlovul, pe celelalte două Argeşul, ba toamna, ba primăvara, ba chiar în toiul verii, de-mi venea să le las baltă şi să-mi văd în ţihnă de pămîntul cel bun.

N-aş putea spune acum cine la cine s-a dus: eu la carte, ori cartea la mine. De ajuns că m-am pomenit într-o bună zi cu o cărţulie în mînă care vorbea despre cultura tutunului. De la cărţulia asta mi-a venit o straşnică poftă de învăţătură pentru că, după ce am citit-o din scoarţă în scoarţă, am şi găsit mijlocul să-mi fac cele trei pogoane folositoare. Pe unul am pus tutun, pe altul trifoişte, iar pe al treilea l-am tot canonit ba cu grădină de legume, ba cu plante furajere, ba cu porumb... Ast' de al treilea pogon îmi dă bătaie de cap şi astăzi.

Citind o carte despre cultura ovăzului am văzut acolo că în anii secetoşi este bine ca primăvara, înainte de semănat, să se bage în ogor cultivatorul sau prăşitoarea, cum îi spunem noi.

Aşa ceva nu se ştia prin Ioneşti de cînd ţin eu minte, toată lumea semănînd ovăzul îndată după plug.

Şi iaca aşa, dintr-o singură lucrare, neobişnuită pe la noi (nu ştiu cum o fi prin alte părţi), de pe ogorul semănat cu ovăz am scos în 1956 peste 60 de duble, în vreme ce oamenii ceilalţi dacă au ajuns la 25—30 de duble.

Cartea agrotehnică mi-a ajutat foarte mult şi la celelalte munci, la grîu, la porumb, la furajere. Citeam, mergeam la cursul agrozootehnic condus de învăţătoarea Anca Popescu, şi învăţămintele trase din citit m-au ajutat să primesc, în 1956, titlul de „fruntaş al recoltelor bogate", diplomă cu care mă mîndresc în faţa oricui.

Am trecut acum în vîrstă către 40 de ani, — deci de două ori mai mult decît spunea vorba aceea din bătrîni — şi totuşi, de fiecare dată cînd citesc o carte agrotehnică, îmi dau seama că plugăria este o meserie în care mereu ai cîte ceva de învăţat, pe lîngă ce ai deprins de la bătrîni, din sfatul şi priceperea lor. Fără carte, fără învăţătură agrotehnică, nu vom putea ajunge acolo unde noi toţi ţăranii muncitori năzuim: spre o viaţă cît mai îmbelşugată, cîştigată cu o muncă ştiinţifică, mecanizată şi deci mai uşoară.

Nicolae Mărculescu

ţăran muncitor din comuna Ioneşti, regiunea Piteşti, fruntaş al recoltelor bogate

Noile propuneri sovietice pentru slăbirea încordării internaţionale

Recent, guvernul U.R.S.S. a făcut noi propuneri menite să ducă la micşorarea încordării internaţionale. Aceste propuneri au fost remise guvernelor statelor membre ale Uniunii Nord-Atlantice, precum şi guvernelor tuturor statelor membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite şi guvernului Elveţiei, care nu este membră în O.N.U.

U.R.S.S. propune convocarea unei conferinţe a conducătorilor de state, în cadrul căreia să se discute următoarele probleme:

- **Încetarea imediată a experienţelor cu armele atomică şi cu hidrogen.**
- **Realizarea unui acord cu guvernele S.U.A. şi Marii Britanii care să prevadă renunţarea la folosirea acestor arme.**
- **Crearea unei zone denuclearizate în Europa Centrală.**
- **Acord de neagresiune între statele membre ale N.A.T.O. şi ale Tratatului de la Varşovia.**
- **Reducerea efectivului trupelor străine staţionate în Europa.**
- **Lărgirea legăturilor comerciale internaţionale.**
- **Încetarea propagandei de război.**
- **Slăbirea încordării în Orientul apropiat şi mijlociu.**
- **Alte propuneri constructive de natură să contribuie la încetarea „războiului rece".**

Ecoul internaţional al noilor propuneri sovietice

Întreaga opinie publică cere cu insistenţă tratative între Est şi Vest. Diferiţi oameni politici, conducători de state şi de partide, deputaţi şi activişti pe tărîm obştesc, oameni de ştiinţă şi artă îşi ridică glasul în favoarea unei conferinţe pentru slăbirea încordării internaţionale. Publicăm mai jos declaraţii ale unor cunoscuţi oameni politici şi de stat.

J. Nehru

(primul ministru al Indiei)

„Majoritatea covîrşitoare a oamenilor din toate ţările doreşte fierbinte destinderea încordării şi acţiuni eficiente în vederea dezarmării".

S. Bandaranaike

(primul ministru al Ceylonului)

„Sprijin cu hotărîre tratativele la nivel înalt între Est şi Vest. Contactele personale şi tratativele au fost întotdeauna foarte preţioase".

Roy Welensky

(primul ministru al Rhodeziei de Sud)

„Consider că tratativele la înalt nivel între Est şi Vest trebuie să aibă loc imediat".

A. Bevan

(fruntaş al partidului laburist englez)

„Trebuie să se pună capăt experienţelor nucleare şi Anglia trebuie să fie prima care să facă aceasta, dînd astfel un exemplu celorlalte ţări".

Cyrus Eaton

(financiar american)

„Sînt convins de năzuinţa de pace a poporului rus. Ruşii ne fac propuneri de pace, iar noi le ignorăm. În Statele Unite poporul se pronunţă de asemenea pentru o „ofensivă de pace"...

Cele mai MICI STATE din lume

Lichtenstein

Este mare cît un orăşel din ţara noastră. N-are decît 157 km. pătraţi şi 14.000 de locuitori. Capitala statului este oraşul Vaduz. Statul Lichtenstein, aşezat între Austria şi Elveţia, s a format în anul 1719. Este singurul stat din Europa care n are nici cale ferată, nici tramvaie. Distanţele sînt atît de mici, încît oamenii sînt bucuroşi, ca după o zi de muncă, să-şi poată dezmorţi picioarele mergînd pe jos. Datorită lucrărilor de irigaţie, de pe bucata aceasta mică de pămînt se culeg recolte bogate de porumb, grîu, zarzavaturi, fructe şi struguri. Din păduri se obţine un lemn bun pentru cherestea, iar pe coastele bogate în păşune pasc cirezi de vite şi turme de oi. Industria ţării este slab dezvoltată. Există doar cîteva fabrici de produse lactate, textile şi bere. Tot aici se află şi una din cele mai mari fabrici de dinţi artificiali din lume.

Statul, care este o monarhie constituţională, obţine mari venituri din filatelie. În nici o parte a lumii nu se emit atîtea timbre poştale cu subiecte diferite ca în Lichtenstein. De asemenea, o sursă importantă de venituri este turismul, ţara fiind vizitată de numeroşi străini.

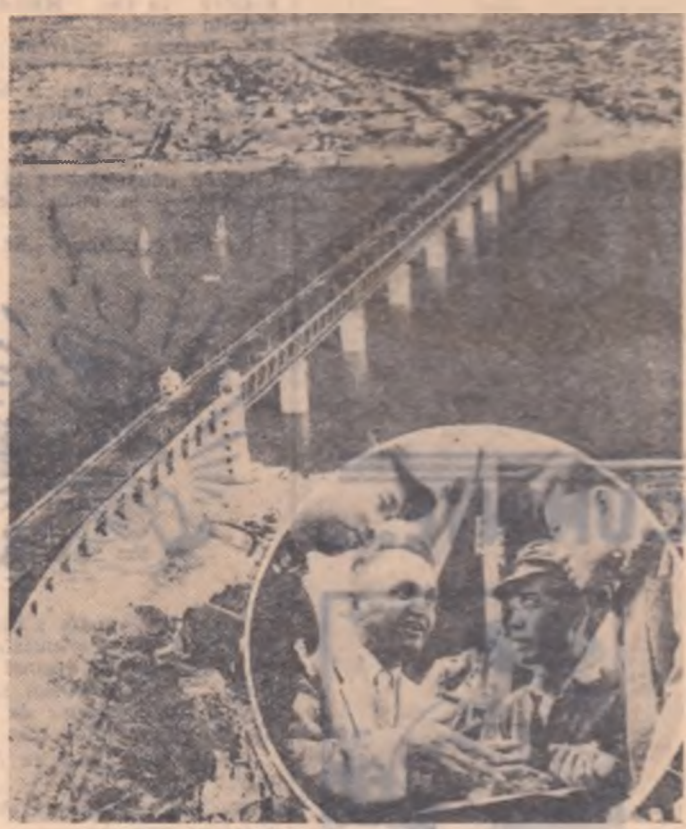

„PODUL PRIETENIEI", aşa a fost denumit marele pod construit cu ajutorul Uniunii Sovietice, peste fluviul Iangţe din R. P. Chineză. În medalion: inginerul sovietic K. S. Sibin, care a lucrat la construirea podului, stînd de vorbă cu un grup de tehnicieni chinezi.

Într-ajutorare frăţească ÎNTRE ŢĂRILE SISTEMULUI SOCIALIST

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, făurită de proletariatul rus în urmă cu patru decenii, a deschis omenirii o nouă eră: era socialismului, dînd naştere unui nou sistem social-economic, sistemul socialist.

Apariţia şi dezvoltarea sistemului mondial al socialismului a dus la stabilirea unui nou tip de relaţii între ţările lagărului socialist, necunoscut pînă acum în istorie. Aceste noi relaţii au la bază colaborarea şi într-ajutorarea frăţească, deplina egalitate în drepturi, respectarea independenţei şi suveranităţii naţionale a tuturor ţărilor din sistemul mondial socialist. Acest nou tip de relaţii internaţionale îşi are originea în structura politică, economică şi socială a ţărilor socialiste

În dezvoltarea sistemului socialist un rol hotărîtor îl are marea forţă economică a Uniunii Sovietice, care încă din primii ani de după cel de al doilea război a dat un sprijin de bază în refacerea economiei ţărilor de democraţie populară şi apoi la întărirea şi înflorirea lagărului socialist. Uniunea Sovietică a dat ţărilor democrat-populare un credit în valoare de peste 28 miliarde de ruble. În Europa şi Asia, în ţările socialiste, cu ajutorul U.R.S.S. se construiesc 478 de întreprinderi industriale. Ajutorul sovietic este multilateral şi constă în credite, în înzestrarea cu echipament industrial a numeroase întreprinderi, în elaborarea tehnologiei producţiei, în pregătirea cadrelor de tehnicieni, în împărtăşirea experienţei în toate domeniile economice. De un real sprijin este pentru ţările de democraţie populară construirea cu ajutorul U.R.S.S. de centre de cercetări ştiinţifice pentru folosirea energiei atomice în scopuri paşnice şi de reactori atomici. Ţara noastră, la fel ca şi celelalte ţări de democraţie populară, a primit şi primeşte în permanenţă din partea Uniunii Sovietice un sprijin preţios în dezvoltarea economiei naţionale. Fabrici şi uzine întregi au fost proiectate în U.R.S.S., de acolo au primit echipament industrial, credite, materii prime pentru diverse sectoare ale industriei, numeroase cadre tehnice şi-au făcut studiile în marea ţară vecină şi prietenă: iată numai cîteva din aspectele ajutorului primit de ţara noastră din partea Uniunii Sovietice.

Dezvoltarea industriei în ţările de democraţie populară a creat condiţiile într-ajutorării reciproce între aceste ţări. Astfel, împreună cu U.R.S.S., celelalte ţări socialiste au livrat în mod gratuit R. P. D. Coreene şi R. D. Vietnam produse în valoare de circa 5 miliarde de ruble. O serie de ţări socialiste în frunte cu U.R.S.S., printre care şi ţara noastră, ajută R. P. Chineză la dezvoltarea unor sectoare importante din economia sa. Şi exemplele acestea se pot înmulţi: R. D. Germană a acordat R. P Polone un credit de 400 milioane de ruble, R. Cehoslovacă sprijină R. D. Germană şi alte ţări surori în proiectarea unor utilaje şi este sprijinită, la rîndul ei, de R. D. Germană în producţia cocsului metalurgic, în fabricarea cauciucului şi a fibrelor sintetice.

Într-ajutorarea şi sprijinul reciproc pe care şi-l dau ţările socialiste se manifestă şi în schimburile comerciale. Pe lîngă piaţa mondială capitalistă, a luat naştere piaţa mondială socialistă, bazată pe egalitate în drepturi, pe respectarea intereselor fiecărei ţări socialiste şi pe ajutorul pe care-l dă schimbul în dezvoltarea multilaterală a fiecărei ţări în parte şi a întregului lagăr socialist. Tratatele şi acordurile comerciale între statele noastre prevăd schimburi de mărfuri în condiţii reciproc avantajoase, în măsură să ajute propăşirea economiei fiecărui stat socialist în parte şi a întregului lagăr socialist în general. Astfel, Uniunea Sovietică livrează ţărilor de democraţie populară atît maşini şi unelte cît şi materii prime necesare dezvoltării economiei lor. Între anii 1950—1956, U.R.S.S. a livrat Cehoslovaciei 74 la sută din minereul de fier pe care aceasta l-a importat, 70 la sută din oţelul şi aluminiul pe care Cehoslovacia l-a cumpărat din străinătate etc. Tot aşa, U.R.S.S. a livrat Poloniei, în aceeaşi perioadă, 64 la sută din minereul de fier importat, 40 la sută din combustibilul lichid, 81 la sută bumbac, 43 la sută din cerealele importate. La fel, şi statele de democraţie populară exportă în U.R.S.S. şi schimbă între ele atît produse ale industriei cît şi ale agriculturii, urmărind dezvoltarea economică a fiecărei ţări în parte cît şi a întregului lagăr al socialismului.

Colaborarea şi într-ajutorarea pe plan economic a căpătat în ultima vreme un aspect nou, care constituie o treaptă superioară în acest domeniu: coordonarea planurilor economice ale ţărilor din sistemul socialist, ceea ce duce la diviziunea internaţională a muncii în lagărul socialist. Prin această coordonare, fiecare ţară socialistă are posibilitatea să-şi îndrepte atenţia înspre ramurile economice cele mai avantajoase, în care dispune de materii prime, experienţă în producţie, cadre, pentru a obţine şi vinde produse în condiţii optime. Consiliul de ajutor economic reciproc (C.A.E.R.), creat acum nouă ani, are un rol deosebit în această privinţă. C.A.E.R a elaborat o serie de măsuri în legătură cu coordonarea dezvoltării principalelor ramuri ale economiei naţionale a ţărilor membre între anii 1956—1960 şi a făcut preţioase recomandări cu privire la specializarea şi cooperarea producţiei ţărilor membre. De asemenea C.A.E.R. se preocupă de sporirea bazei de materii prime pentru siderurgie şi metalurgia neferoasă, de creşterea producţiei agricole şi în special a cerealelor, de dezvoltarea resurselor energetice ale ţărilor socialiste etc.

Acestea sînt numai o parte din aspectele colaborării frăţeşti dintre ţările socialiste pe plan economic. Sistemul mondial socialist, bazat pe într-ajutorarea şi sprijinul reciproc între statele socialiste surori, îşi dovedeşte pe zi ce trece tot mai mult superioritatea faţă de sistemul capitalist sortit pieirii

Specialiştii unguri Mader Sandor şi Vihas Janos ajută la construirea unei uzine în R. P. D. Coreeană.

Satira și umor

E om bun, e om cuminte...

Nu-i el prea grozav la treabă
Și nici prea isteț la minte;
Totuși, cîte unu-ți spune:
E „om bun", e „om cuminte".

Cînd cu toți dau zor să și facă
Satul mai frumos, mai drag,
„Cumințenia" citește:
— Nu m-amestec, nu mă bag.

Dar ce este „bunătatea",
„Cumințenia" ce este,
Vom vedea cu toții-ndată:
Asta e... altă poveste!

La cămin, cînd pe director
Cade o sarcină mai grea,
„Bunătatea" se dă-n lături:
— Asta nu e treaba mea!

Dar de-l calci pe bătătură
Și-i „persoana" lui rănită,
„Bunătatea"-i agresivă!
„Cumințenia" s-agită!

Și din culmea nepăsării
Îți răspunde cam așa:
— Asta nu e treaba voastră!
Asta este treaba mea!

Versuri de **Petre Popa**
Desene de **N. Claudiu**

Cînd în colț doi inși se ceartă,
Cînd poți să i împaci ușor,
„Cumințenia" o șterge:
— Asta este treaba lor!

Cînd gestionaru-nșală
Sau cînd nu-ți dă restu-ntreg,
„Bunătatea"-nchide ochii:
— Nu mă doare, nu mă leg.

BUCURIE

Știți cum am reparat podul de peste Șipot? N-aveți de unde! Să vă spun eu: Vine într-o zi la mine, cu noaptea în cap, președintele sfatului popular:

— Ionache, reparăm podul de peste Șipot.

— Zăău!! — fac. E bine.

Președintele zîmbește. M-a bătut pe umăr:

— De-ar spune toți așa... Uite, de mîine trecem la treabă. Vino și tu, mîine. Ce zici, e bine?

Nu mai era „bine". „Se repa-

ră podul? — m-am gîndit. Să se repare. Dar ce amestec am eu? Nici nu mi-e drumul pe la Șipot. Cei din Mișloi să dea năvală. Ei au nevoie de pod. Pe mîine am altceva în cap".

Am început a sălta din umeri:

— „Bine"?! Nu știu. Asta nu e treaba mea. Eu...

— Vino, măi Ionache — zice președintele.

— Nu viu! i-o retez eu scurt.

— Ce vorbești?!

— Nu! Ho-tă-rît!

Către seară, îmi bate în poartă Năstase. Voia să-i car acasă, în Mișloi niște saci de ciment de la cooperativă. Am înhămat calul și...

Pe drum vorbă, vorbă... Tocmai cînd să-i spun necazul cu președintele, hop! — cade calul.

— Trage mai pe stînga — îmi spune Năstase — e podul prăbușit.

Trage dacă mai poți. Calul scăpase cu un picior dinainte într-o spărtură. Abia l-am ridicat... în trei picioare.

— Și? — îl iscodim noi pe Ionache.

— A doua zi am fost primul la pod. Și cuie am luat la mine. De bucurie.

— Ei!?

— Hm! Nu credeți? Bucurie, da. Curînd o să pot înhăma din nou calul. Piciorul nu e rupt. Mi-a spus doctorul veterinar.

Octav Nică

Priceputul

— Nu-mi place soba asta, vecine, nici de frică!
O nemerisi ca naiba, prea groasă și prea mică,
Apoi nici ușa nu e croită cu dichis
Iar brîu-i strîmb, cînd, bine, putea să fie scris.
În general, e toată făcută fără plan
Și-ți spun că n-o să meargă ca lumea nici un an.
Nu mă-ndolesc de faptul c-ai fi pierdut ceva
Dac-o făceai, de pildă, mai cîș și mai așa
Și, zău, nu pot pricepe nici cum, de ce n-ai pus
În față și pe mărgini o cărămidă-n plus?
Ehe, ce mai minune ar fi ieșit, vecine,
Dacă-ți trecea prin minte ca să mă chemi pe mine!...

— Ba eu — răspunse omul prostit și încruntat —
Pe cinstea mea, vecine, de mult te-aș fi chemat...
Știam și eu, nici vorbă, că ești în toate tobă
Dar mi-am adus aminte... că n-ai în casă sobă!

Stelian F

O surpriză plăcut

De cînd i se spusese că-și va petrece vacanța de iarnă la bunici, Răducu nu-și mai găsea astîmpărul. Își pregătise geamantanul, în care nu uitase să pună și patinele noi-nouțe, fiindcă știa el că prin fundul ogrăzii bunicilor trece un pîrîiaș cu apă atît de subțire, încît îngheață iarna ca oglinda. Dar încurcătura s-a ivit cu privire la cadoul pe care trebuia să i-l ducă bunicului.

— O pereche de mănuși — a propus sora cea mică.

— Ai pleznit-o! — sare Răducu. — Mănuși își face bunicul singur, din blăniță de miel.

— Mai bine ceva de mîncare — își dă cu părere vărul Costică. — O cutie de bomboane...

— Ce să facă bunicul cu bomboanele? El, cînd are poftă de ceva dulce, mănîncă miere. Are niște stupi!

— Am găsit! — strigă Răducu deodată, sărind în sus de bucurie.

— Ce?

— Stați să vedeți. Stupii lui bunicu' sînt primitivi. Ei, bine, de-acum încolo bunicul va avea stupi sistematici.

— Cum?

— Foarte bine. An zilele trecute în vitri librării o carte: *St sistematic*. Mă duc să i păr.

Și Răducu își ia rep tonul din cuier, zbu spre ușă. Dar cînd să lasă mîinile în jos și toarce amărît spre s mică și spre vărul Cos

— I-o cumpăr degeal

— De ce?

— Fiindcă bunicul să citească. Acum doi am fost la el, mă r

citesc scrisorile de la tinca. Eh! O să-i duc Un fular...

Cînd s-a văzut cea mare a Răducu a înce despacheteze lucruri el acasă. I-a dat basma cumpărată de apoi a scos fularul, du-se spre bunic.

— Uite! Pentru m

— Ce-i ăsta, nepoa

— Un fular.

— Hîm, frumos! bunicul. — Parcă e Ai nimerit-o bine.

— Nu știu dacă a t-o — zice Răducu. vrut să-ți aduc cev folos.

— Ce-oi fi vrut?

— O carte. *„Stup tematic"*.

— Bine că nu mi- — exclamă bunicul. știut...

— Da, am știut... nu ți-ar fi folosit.

— Cred și eu. Ce cu două?

— Două?! — se ducu. Ți-a mai ad una?

— Nu — rîde b Mi-am cumpărat-o s

Și înțelegînd ne lui Răducu:

— Vezi, dacă vii pe la noi? De cînd tima dată, am mai eu. Acum știu ceva lucruri. Chiar să

Viorel Tuzl

„S-A GRABIT"... SĂRACUL

Dedicată unor săteni care în cursul iernii, nu se preocupă de pregătirea campaniei de primăvară.

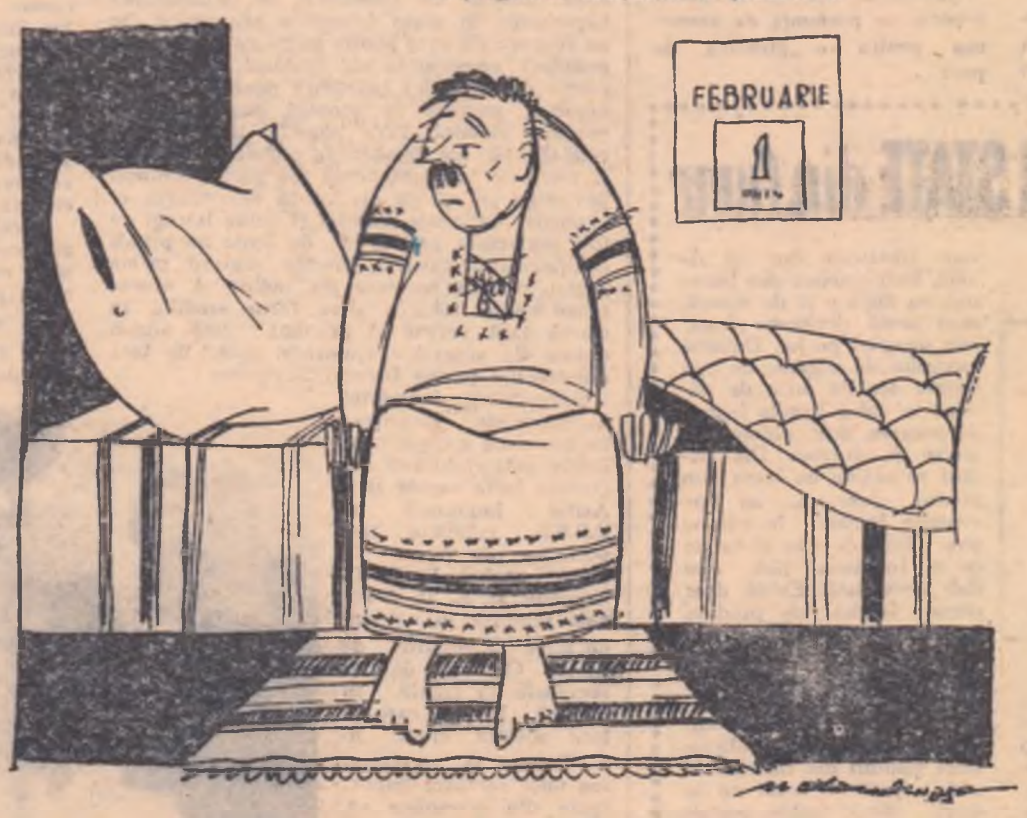

— Tii, dracie! M-am scu'at prea devreme! Puteam să mai dorm o lu nă!

REDACȚIA: București Piața „Scînteii". Tel. 7 60 10. 7.60 20 7 60 40. ABONAMENTE: 7 60 lei anual Taxa poștală plătită în numeror conf aprobării Dir. P.T.T.R. Nr. 17.933 942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. STAS —